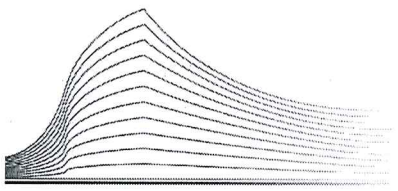

105

Afschrift art. 792 Ger. W.
Vrijgesteld expeditierecht
art. 280/2° Wetb. Reg.

Uitgifte

Vonnisnummer
Repertoriumnummer [REDACTED]
Datum van uitspraak 16 februari 2023
Rolnummer [REDACTED]

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op	op	op
vrijgesteld van expeditierecht volgens art. 280, 9° W.Reg. (1ste expeditie)	€	€

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen

Vonnis

18de kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

██████████,

wonende te ██████████, ingeschreven in het rijksregister onder het nummer ██████████,

██████████,

wonende te ██████████, ingeschreven in het rijksregister onder het nummer ██████████,

██████████,

waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te ██████████, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer ██████████,

eisende partijen, vertegenwoordigd door ██████████ en ██████████, advocaten, met kantoor te ██████████, voor wie ter zitting ██████████ samen met ██████████ verschijnt,

TEGEN

██████████,

waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te ██████████, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer ██████████,

verwerende partij, vertegenwoordigd door ██████████, advocaat, met kantoor te ██████████.

I. SITUERING VAN HET GESCHIL

De verwerende partij, ██████████, vroeg en kreeg toelating tot het uitvoeren van een beschrijvend beslag inzake namaak op grond van de vermeende schending van haar rechten op een databank. De beslagene, nu de eisende partijen, ██████████, tekenden hiertegen derdenverzet aan. Dat derdenverzet werd gegrond verklaard zodat de oorspronkelijke beschikking die het beslag toeliet, werd ingetrokken. Deze beslissing werd bevestigd door het hof van beroep.

Nu maken zij aanspraak op de vergoeding van de schade die zij menen te hebben geleden door het beslag.

II. PROCEDUREVERLOOP

De eisende partijen hebben het geding ingeleid bij dagvaarding betekend op 25 februari 2022.

Bij beschikking gewezen op 14 juni 2022 werd aan partijen krachtens artikel 747, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek akte gegeven van de conclusietermijnen.

De zaak werd door een beschikking gewezen op 19 december 2022 krachtens artikel 747, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek vastgesteld en in beraad genomen op de openbare zitting van 19 januari 2023 nadat de raadslieden van partijen werden gehoord.

Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies. De rechtbank hield bij de beoordeling van het geschil dan ook rekening met:

- de syntheseconclusie neergelegd op 3 november 2022 en de stukken neergelegd door de eisende partijen,
- de syntheseconclusie neergelegd op 9 september 2022 en de stukken neergelegd door [REDACTED].

In deze procedure werd de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken nageleefd.

III. DE VORDERINGEN

De vordering van [REDACTED] strekt tot de veroordeling van [REDACTED] tot betaling van een schadevergoeding van € 25.000,00, te vermeerderen met de vergoedende interesten, met de gerechtelijke interesten en de kosten van het geding.

[REDACTED] maken elk aanspraak op een schadevergoeding van € 2.500,00.

[REDACTED] formuleert een tegenvordering opdat de eisende partijen hoofdelijk zouden worden veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van € 5.000,00 wegens tergend en roekeloos geding.

IV. BEOORDELING

A. DE HOOFDVORDERING

1. De vordering van [REDACTED] vloeit voort uit het beschrijvend beslag inzake namaak dat door [REDACTED] werd uitgevoerd nadat zij hiervoor toelating had gekregen door de voorzitter van deze rechtbank. Na derdenverzet door [REDACTED] trok de voorzitter de beschikking die hiertoe toelating gaf, in.

Zij menen nu schade te hebben geleden door het beslag, en vorderen vergoeding hiervan.

2. Krachtens artikel 1398, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, geschiedt de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis alleen op risico van de partij die daartoe last geeft.

Hieruit volgt dat de partij die een dergelijk vonnis doet uitvoeren, bij gehele of gedeeltelijke hervorming of vernietiging ervan, boven de teruggave van hetgeen zij ingevolge de hervormde of vernietigde beslissing heeft ontvangen, de schade dient te vergoeden die door de enkele tenuitvoerlegging is ontstaan, zonder dat daartoe enige kwade trouw of fout in de zin van de artikelen 1382 en 1383 van het oud Burgerlijk Wetboek is vereist (zie Cass. 3 mei 2018, C.17.564.N).

Deze bepaling is van toepassing op de situatie van intrekking op derdenverzet van de beschikking tot toelating van het beslag inzake namaak (zie C. DEKONINCK, J. FIGYS en J. BUSSÉ, *Beslag inzake namaak*, Intersentia, 2020, p. 84, nr 90).

3. Ten overvloede merkt de rechtbank het volgende op.

Het behoort de partij die de machtiging vraagt om zo'n beslag te leggen, zelf te onderzoeken wat haar slaagkansen zijn. De rechter beoordeelt het verzoek op basis van de informatie die dan voorhanden is. Na derdenverzet — en dus met inbreng van de beslagene — oordeelt de rechter met inbegrip van deze inbreng, maar zich terugstellend op het moment van de aanvankelijke beschikking.

In dit geval oordeelde de rechtbank dat aan de voorwaarden voor een beschrijvend beslag inzake namaak was voldaan. Deze houden in dat (1) het intellectueel eigendomsrecht waarvan bescherming wordt ingeroepen ogenschijnlijk geldig is, en (2) dat de inbreuk minstens dreigend is.

Na de inbreng van de beslagenen, oordeelde de rechter op derdenverzet dat aan de eerste voorwaarde niet voldaan was, nu het bestand in kwestie niet onder de definitie viel van een wettelijk beschermde databank. Wat ogenschijnlijk het geval leek aan de hand van het verzoekschrift, bleek anders na de inbreng van de beslagenen, op basis van hun kennis van het systeem, van de werking ervan en van de activiteiten van partijen.

Dit is echter een element dat [REDACTED] zelf had kunnen afoetsen alvorens haar verzoek neer te leggen. (Het is ook perfect denkbaar dat het bestand wel degelijk onder deze definitie zou zijn gevallen, en dit punt door de beslagenen niet zou zijn betwist.)

Dat de beschikking die het beslag inzake namaak toeliet werd ingetrokken na derdenverzet, is dan ook geheel niet abnormaal.

4. De objectieve aansprakelijkheid van [REDACTED] als beslagleggers leidt ertoe dat zij gehouden zijn tot passende schadevergoeding.

5. [REDACTED] maakt aanspraak op een schadevergoeding van € 20.000,00 op vlak van materiële schade, en € 5.000,00 voor morele schade.

Zij motiveert haar vordering tot materiële schadevergoeding met *“de gederfde winst ingevolge de verstoring van [haar] organisatie en de werking van [haar] onderneming en de belemmering om nieuwe contracten te sluiten. Bovendien werden [haar] bedrijfsgeheimen [...] blootgelegd en*

[heeft zij] een aanzienlijk aantal uren moeten besteden aan het beperken van de geleden schade en de verdediging van [haar] rechten”.

De rechtbank moet vaststellen dat [redacted] niet aantoonbaar belemmerd geweest te zijn bij de sluiting van nieuwe contracten. Zij toont ook niet aan dat de ‘blootlegging’ van niet nader gepreciseerde noch aangetoonde bedrijfsgeheimen enige concrete schade zou hebben veroorzaakt.

Wel kan worden aangenomen dat het beslag en de nasleep ervan meerwerk hebben veroorzaakt. Abstractie makend van de schade die reeds gedeeltelijk maar forfaitair gedekt wordt door de rechtsplegingsvergoeding in de beslagprocedure en in de huidige procedure, begroot de rechtbank deze schade op € 5.000,00.

6. [redacted] meent verder morele schade te hebben geleden “uit de schending van haar reputatie, die zij heeft geleden in de sector, ten opzichte van zakenrelaties, ex-collega’s en (potentieel) cliënteel”.

Voor zover een rechtspersoon *überhaupt* morele schade zou kunnen lijden, is deze omschrijving in haar geheel te reduceren tot economische schade, die echter niet wordt aangetoond.

7. De rechtbank neemt aan dat [redacted], als natuurlijke persoon wier private woning werd bezocht in het kader van het beslag, morele schade hebben geleden door het gebeuren. Niet alleen werd hun woning betreden en werden hun gegevens doorzocht, ook de nasleep van die procedure is voor hen belastend geweest.

Hun schade kan forfaitair worden begroot op € 1.000,00.

B. DE TEGENVORDERING

8. [redacted] maakt bij tegenvordering aanspraak op een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding.

9. Om als tergend of roekeloos te worden beschouwd, moet een vordering vooreerst ongegrond blijken.

Hoger is reeds gebleken dat dit niet het geval was. De tegenvordering is dan ook niet gegrond.

V. DE PROCESKOSTEN

10. Krachtens artikel 1017 van het Gerechtelijk Wetboek verwijst ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten. Krachtens artikel 1018, 6° van het Gerechtelijk Wetboek omvatten deze kosten de rechtsplegingsvergoeding.

Voor het berekenen van de rechtsplegingsvergoeding moet volgens artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de

verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat, het bedrag van de (hoofd)vordering worden vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 559, 561, 562 en 618, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek.

11. Volgens deze regels ligt de vordering van de eisende partijen vervat in de schijf van € 20.000,01 tot € 40.000,00. Conform ditzelfde KB, en bij gebrek aan verzoek van de partijen om hiervan af te wijken, bedraagt de rechtsplegingsvergoeding dus het basisbedrag van € 3.000,00.

12. Wanneer eenzelfde advocaat verscheidene partijen bijstaat, wordt krachtens artikel 1 van dit KB de rechtsplegingsvergoeding onder hen verdeeld.

VI. BESLISSING

Rechtdoende op tegenspraak en na erover te hebben beraadslaagd, komt de rechtbank tot volgende beslissing:

- zij verklaart de hoofdvordering toelaatbaar en als volgt gegrond,
- zij veroordeelt de [REDACTED] tot betaling aan de [REDACTED] van het bedrag van € 5.000,00, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet in burgerlijke- en handelszaken bepaald in artikel 2, § 1 van de Wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest, zoals gewijzigd door artikel 87 van de Programmawet (I) van 27 december 2006, vanaf 25 januari 2021 op datum van dagvaarding, zijnde 25 februari 2022, en met de gerechtelijke vergoedende interesten aan dezelfde rentevoet vanaf dan tot op datum van volledige betaling,
- zij veroordeelt de [REDACTED] tot betaling [REDACTED] van het bedrag van € 1.000,00, te vermeerderen met de vergoedende interesten op dezelfde manier berekend,
- zij veroordeelt [REDACTED] tot betaling aan [REDACTED] van het bedrag van € 1.000,00, te vermeerderen met de vergoedende interesten op dezelfde manier berekend,
- zij verklaart de tegenvordering toelaatbaar doch ongegrond en wijst ervan af,
- zij verwerpt alle andere en strijdige middelen als niet ter zake dienend,
- zij verwijst [REDACTED] in de kosten van het geding, die door [REDACTED] worden begroot, en door de rechtbank worden vereffend op de rechtsplegingsvergoeding van € 3.000,00 voor hen gezamenlijk,
- zij veroordeelt [REDACTED] tot betaling van de rolrechten van € 165,00 aan de FOD Financiën, na uitnodiging hiertoe.

108

Dit vonnis werd gewezen door de 18de kamer van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, waar zitting hadden:

F. BLOCKX,	rechter, voorzitter van de kamer,
D. EYSENBRANDTS,	rechter in ondernemingszaken,
P. DE VOS,	rechter in ondernemingszaken,
N. VAN GUCHT,	griffier,

en uitgesproken in openbare zitting van diezelfde kamer op **16 februari 2023** door de voorzitter, bijgestaan door de griffier.

N. Van Gucht

F. Blockx

P. De Vos

D. Eysenbrandts